

Arany Júlia

Világszerte Nr. 1

Jennifer Faye

Vannak még csodák?

Annie O'Neil

Elbűvöl a vetélytársam

Heidi Rice

A hamis királynő

Kate Hardy

Téged kérlek karácsonyra

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információtároló vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Enterprises ULC-vel létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy helyszínnel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved including the right of reproduction in whole or in part in any form. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Enterprises ULC. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Jennifer F. Stroka, 2020 – Vinton Kiadó Kft., 2025

A mű eredeti címe: *Fairytale Christmas with the Millionaire* (Harlequin Mills & Boon, Romance)

© Annie O'Neil, 2017 – Vinton Kiadó Kft., 2025

A mű eredeti címe: *Her Knight Under the Mistletoe* (Harlequin Mills & Boon, Medical Romance)

© Heidi Rice, 2020 – Vinton Kiadó Kft., 2025

A mű eredeti címe: *The Royal Pregnancy Test* (Harlequin Mills & Boon, Modern Romance)

© Pamela Brooks, 2019 – Vinton Kiadó Kft., 2025

A mű eredeti címe: *Mistletoe Proposal on the Children's Ward*

(Harlequin Mills & Boon, Medical Romance)

• Fordította: *Windberg Donatella*

Nyomtatásban megjelent: az ARANY JÚLIA 71. számában, 2025

Átdolgozott kiadás

ISBN 978-615-108-082-5

Kép: Shutterstock

Az Arany Júlia a Vinton Kiadó Kft. időszaki kiadványa.

A HARLEQUIN® és™ a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a Vinton Kiadó Kft., 2025

- *A kiadó és a szerkesztőség címe:* 1118 Budapest, Szüret u. 15.
- *Felelős kiadó:* dr. Bayer József
- *Telefon:* +36-30-300-9899; *e-mail cím:* info@vintonkiado.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:

www.vintonkiado.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

Jennifer Faye

Vannak még csodák?

1. FEJEZET

Karácsony volt a levegőben.

A rádióból vidám karácsonyi dalok szóltak. A manhattani üzletek kirakatai gazdagon fel voltak díszítve flitterekkel és tündérfényekkel. És itt, a Holly Lane-en a Stirling Apartments előcsarnokában is füzérek lógtak, és egy elektromos gyertyával és piros gömbökkel díszített karácsonyfa állt.

Alina Martin számára kétségtelenül ez volt az év legszebb időszaka. Imádta a karácsonyi dalokat, imádta feldíszíteni a lakását, és szerette, hogy az évnek ez a része a legjobbat hozza ki az emberekből.

Idén azonban csak a csodában reménykedhetett, amely megmenti attól, hogy elveszítse az otthonát.

Jelenleg azzal volt elfoglalva, hogy a kötevényét keresse, és végiggondolja, hol és hogyan töltötte az elmúlt huszonnégy órát. Délelőtt a kávézóban dolgozott, délután a második munkáját végezte gondnokként. Valamikor aztán fáradtan hazament. New Yorkban élni drága, és mégis, nem volt hely, ahol szívesebben élt volna, mint itt.

– Mrrrrr...

Lenézett, és megpillantotta vörös cirmos macskáját, akit Prince-nek hívott.

– A könyörgés nem segít – mondta, miközben Prince a lábához dörgölözött. – Már reggeliztél.

Ismét az eltűnt kötevényére gondolt, és végül megtalálta a szárítógépben.

Feltekerte és a táskájába gyömöszölte, felhúzta a csizmáját, felkapta piros télikabátját és a gyapjúkalapját, és kisetett az ajtón. A lift nem volt ott, ezért a lépcsőn ment. New York-i mércével mérve nem volt nagy épület, de öt emeletén olyan emberek laktak, akiket szívesen nevezett örökbe fogadó családjának.

Amikor az előcsarnokba ért, észrevette, hogy Meg, a legjobb barátnője a levélszekrények előtt áll. De ahelyett hogy szokás szerint vidáman mosolygott volna, most rosszallóan nézett rá, és egy levelet lobogtatott.

– Olvastad már ezt?

– Mi az?

– Újabb levél, hogy kirúgtak minket.

– Micsoda? – Alina a postaládájához szaladt, kihúzta a levelét, és átfutotta. Az új tulajdonos még azt is vállalta, hogy fizet a lakóknak, ha év végéig kiköltöznek. Ránézett a barátnőjére. – Ne aggódj emiatt. Tolivernek kilencven napot kell várnia, mielőtt kilakoltatási kérelmet nyújthat be.

– De az februárban lesz. Sosincs elég idő új lakást találni.

Az egyik bérlő, aki csak nemrég költözött be, elsietett mellettük, és biccentett nekik. A bejárati ajtó kilendült, beengedve egy fuvallatnyi hideg téli levegőt, mielőtt becsukódott mögötte.

– Majd kitalálunk valamit – mondta Alina. – Még ha addig kell is tiltakoznom annak az undorító alaknak az irodájában, amíg nem fogad. Most mennem kell, elkések a munkából.

– Nekem is mennem kell – mondta Meg. – Tudod, van ez az egyhetes szemináriumom Los Angelesben, aztán néhány hetet a szüleimmel töltök Wyomingban. De lemondhatom, ha szükséged van rám.

– Nem, érezd jól magad. Egy éve nem láttad a családotat.

Meg bizonytalanul nézett rá.

– Biztos?

– Abszolút.

– Tájékoztass a fejleményekről.

– Úgy lesz. – Alina gyorsan megölelte. – Majd jelentkezem.

Sietve megfordult... és egy szilárd akadályba ütközött. Amikor felnézett, látta, hogy egy magas férfi az. A titokzatos barna szeme volt, ami azonnal felkeltette az érdeklődését. Valahogy úgy tűnt, mintha belesüllyedt volna.

Minél tovább bámulta a férfit, annál tisztábban ismerte fel a tekintetéből a bosszúságot. Na és akkor mi van? Miért áll csak úgy itt?

– Bocsánat – motyogta, és elment a férfi mellett. Most már rohannia kell.

Elindult, amilyen gyorsan csak mert a hóban. Közben gondolatai visszatértek a titokzatos férfihoz. Ki lehetett ő? És mit akar a házában? Na jó, nem az ő házában, de úgy érezte, az. Nemcsak hogy ő volt a gondnok, de nem hivatalosan azzal is megbízták, hogy szervezze meg az ellenállást, hogy megmentse a Stirlinget attól, hogy lebontsák, és a helyére elegáns toronyházat építsenek.

Talán tényleg itt az ideje, hogy újra meglátogassa Mr. Toliver irodáját. De akárhányszor megpróbált időpontot kérni, a férfi vagy üzleti úton volt, vagy nem ért rá. Ő viszont meg volt győződve róla, hogy egész idő alatt az irodájában ült.

Amikor más Sterling-lakókkal együtt békés tiltakozást szervezett, még a rendőrséget is kihívták. Még mindig forrongott a dühtől, amikor arra gondolt, hogy ez az ember kerüli, és nem hajlandó belátni az igazságot. A kárt, amit mások életében okoz. Legközelebb nem hagyja magát ilyen könnyen lerázni.

Graham Toliver a fogát csikorgatta.

Hihetetlen, hogy ez a két fiatal nő az imént őt gyalázta! Ráadásul a jelenlétében! Bizonyára hallották, hogy kinyílt a bejárati ajtó, de csak folytatták a pletykálkodást, és nem épp halkan. Már az is elég baj volt, ha a vezetőség nem bíz benne, de hogy vadidegenek megkérdőjelezzék a képességeit egy családi vállalkozás főnökeként...

Újra látta maga előtt a fiatal nőt, akinek rózsaszín csíkok voltak a világosszőke hajában. Amikor összeütköztek, a tekintetük találkozott. Egy pillanatra mintha megállt volna az idő. A nő ismerősnek tűnt, de biztos volt benne, hogy még sosem találkozott vele. Nem felejtette volna el azokat a hosszú, sötét szempillákkal keretezett kék szemeket.

De akármilyen csinosnak is találta, nem tudta figyelmen kívül hagyni, amit előtte mondott. Mindegy... Ahelyett hogy a lány ígéző szemeire gondolna, és arra, hogy a szíve mennyire megugrott a látványától, inkább arra kellene koncentrálnia, amiért itt van. A beszélgetésre a gondnokkal. Előhúzott a zsebéből egy darab papírt, amelyre sietve volt ráfirkálva egy név.

Hunyorgott, de nem tudta kivenni a vastag betűket. A vezetéknevet könnyebb volt elolvasni. Al Martin. Alan Martin? Talán.

Amikor felnézett, egyedül találta magát az előcsarnokban. Nem volt hozzászokva, hogy az emberek úgy sétálnak el mellette, mintha egy senki lenne. Az irodában mindig akartak tőle valamit. Egy aláírást, egy választ egy kérdésre. De itt, a Stirling Apartmentsben senki sem ismerte fel. Érdekes.

Folytatta útját az épületben. Ezt az Alt vagy Alant nem lehet olyan nehéz megtalálni. És ott állt egy ajtó előtt, amelyen egy fekete tábla volt, rajta az állt, hogy „Gondnok”.

Bekopogott. Nem válaszolt senki. Az órájára pillantott. Mindjárt nyolc óra, a pasasnak már dolgoznia kell.

Éppen újra kopogni készült, amikor a folyosón egy ajtó nyílt egy kicsit távolabb. Egy idős férfi lépett ki rajta. Biccentettek egymásnak, aztán Graham ismét kopogott, ezúttal hangosabban. Megint semmi.

Mikor az öregember lassan végigment a folyosón, Graham megköszöri a torkát.

– Elnézést, nem tudja, hol találom... – a cetlire pillantott – Al vagy Alan Martint?

Az öreg elmosolyodott fehér bajusza alatt.

– Próbálja meg a Christmas Cafében.

Miért? Mielőtt megkérddezhetne volna, az öreg eltűnt a liftben.

Még nem reggelizett. Talán nem is olyan rossz ötlet egy gyors látogatás a kávézóban. Elindult a kávézó felé.

Megígérte a vezetőségnek, hogy sikerül rávennie a bérlőket, hogy az új év elején költözzenek ki. Ha felkutatta ezt az Alant, gondoskodni fog róla, hogy valamilyen megállapodásra jussanak. Már csak azt kell megtudnia, milyen árat kér a pasas.

2. FEJEZET

Alina még éppen időben érkezett a műszakjába.

Utált késni. Az apja mindig azt mondta, hogy ezt tőle örökölte. Alina kénytelen volt hinni neki, mert amikor az anyja meghalt, még túl kicsi volt, hogy ilyen részletekre emlékezzen.

Amire emlékezett, az anyja mosolya volt. Sugárzó, meleg mosoly. És arra, hogy kedves és szeretetteljes volt. Miután az apja újraházasodott, a mostohaanyja minden emléket eltávolított az édesanyjáról a manhattani lakásukból. Mintha ezzel el tudná törölni a múltat.

Alina elnyomta a gyerekkori emlékeket. Ha nem vesz fel hamarosan rendeléseket, és nem szolgál fel, nem kap borraivalót. És ha nem kap borraivalót, nem tudja kifizetni a lakbért. Ami újabb ok lenne az új tulaj számára, hogy kirakja a szűrét.

Hogy lehet valaki ilyen hideg és számító?

Felemelte a szemét, és a mennyezeten csillogó tündérfényekre nézett. Az elegáns kávézó kissé túlzásba vitte a karácsonyi díszítést. De ez is része volt a varázsának. A fehér falakat karácsonyi motívumok díszítették, az egész helyiségben mikulásvirágok piroslottak. A recepció mellett pedig ott állt a Télapó hófehér szőrmével szegélyezett vörös bársonykabátjában, körülötte piros overálban és csúcsos sapkában a manók.

– Sietek – mondta mosolyogva Sally, az üzletvezető. – Ma sok a tennivaló. Egész nap havazni fog. Nem sokat, de eleget ahhoz, hogy az emberek karácsonyi hangulatba kerüljenek. Elmennek karácsonyi bevásárlást intézni. Figyeld meg.

– Valószínűleg igazad van. – Alina gondosan felkötötte a kötényt, és felvette az első rendeléseket.

Egyelőre nem sok minden történt. A reggeliző vendégek már mind elmentek. De most, a karácsonyi szezonban a járókelők egész nap betértek a kávézóba, ha szükségük volt egy rövid kávészünetre, és a megfelelő ajándékot keresték annak a bizonyos különleges személynek az életükben.

Alina nem vett részt ebben a keresésben – a barátja alig hat hónap után szakított vele, mert azt mondta, túl kevés ideje van rá.

Amikor az előző gondnok lemondott, hogy Floridába költözzön, ő vette át a helyét. A két munka sok idejét lekötötte, soha nem volt ideje randevúra. Amikor nem a kávézóban dolgozott, mindig a Stirling bérlőinek ügyeit intézte. Igazán nem hibáztathatta az exét, amiért elhagyta.

Éppen a tálcáját vette le a pultról, amikor Sally odalépett hozzá.

– Az egyik asztalomnál van egy vendég, aki beszélni szeretne veled. Legalábbis azt hiszem, rád gondol.

– Csak azt hiszed?

Sally felnevetett.

– Gondoltam, talán szeretnéd megnézni. Nagyon helyes, és nincs rajta gyűrű.

– Hadd tippeljek: ha nem várna otthon egy ilyen férj, szívesen megtartanád magadnak?

Sally elvigyorodott.

– Ezt meg honnan találtad ki? A fickó Alan Martint kereste. Azt mondták neki, hogy itt találja meg.

– Alan? Komolyan? Oké, lássuk, mit akar.

Sally egy asztalra mutatott a forgalmas utcákra néző nagy ablakok közelében. Remélhetőleg nem egy új probléma. Mostanra már nyakig benne volt a problémákban.

Odament az asztalhoz. A férfi lehajtotta a fejét, és tanulmányozta az étlapot. Ez alkalmat adott neki, hogy közelebbről is szemügyre vegye. Sötét, rövidre nyírt haja volt, és úgy tűnt, minden hajszála a helyén. Az öltönye drágának nézett ki.

– Elnézést, engem kért.

Amikor a férfi felemelte a fejét, a tekintetük találkozott, és Alina szíve majdnem megállt.

Bárhol felismerné ezeket a barna szemeket.

Az idegen a homlokát ráncolta. Úgy látszik, ő is emlékezett a reggeli összeütközésükre.

– Maga? Maga az a nő a Stirlingből, ugye? – Félretette az étlapot.

– És maga az a férfi, aki kihallgatott minket.

– Nem hallgattam ki. Udvariasan vártam, hogy feltehessek egy kérdést.

– Ha maga mondja. De megköszörülhette volna a torkát, vagy mondhatott volna valamit. – Erőltetett mosolyra húzta a száját. – Vissza kell mennem dolgozni.

– Hol van most Alan?

– Alina. És itt áll maga előtt, de már nem sokáig.

– Várjon. – A zsebébe nyúlt, és elővett egy darab papírt. – Egy Al vagy Alan Martint keresek. Ő a gondnok a Stirling Apartmentsben a Holly Lane-en.

– Én vagyok a gondnok.

A férfi mintha mérlegelte volna, hogy hihet-e neki, vagy sem.

– Kérdezhetek valamit?

Alina megvonta a vállát.

– Kérdezhet. De ez nem jelenti azt, hogy válaszolok is.

Mosoly suhant át a férfi arcán, ami egyenesen megszépítette. Alinának elakadt a lélegzete. Egy pillanatra elfelejtette, hogy bosszankodik a férfi miatt, és egy pillanatra közelebből is megnézte. Sötétszürke öltöny élénkkék inggel, nyakkendő nélkül. Az inge felső gombja ki volt nyitva, felfedve egy ezüst nyakláncot. Talán nem ártana adni neki egy esélyt.

Tekintete végigvándorolt a simára borotvált, energikus állon, egészen a sötét szempárig. A férfi is őt vizsgálta. Miért érdekli? Mit akar kérdezni tőle? Ez a férfi bármelyik fényes magazin címlapján szerepelhetne, biztos nem érdekli mint nő. A mostohaanyja bántó megjegyzései még élénken éltek az emlékeiben.

– Miféle hely ez? – kérdezte a férfi.

– Tessék?

– Tényleg Christmas Cafénak hívják?

– Igen.

A férfi szeme tágra nyílt.

– Egész évben?

Alina bólintott és elmosolyodott.

– Itt egész évben karácsony van.

– Még nyáron is? Az jó sok karácsony.

– Gondolom, nem különösebben rajong a karácsonyért.

– Nem. – A válasz habozás nélkül jött.

Mi a csudától lett ilyen mogorva?

– Most már tényleg vissza kell mennem dolgozni. Szeretne rendelni valamit?

– Egy pillanat. Előbb beszélnem kell magával az apartmanházzal.

– Ha lakást keres, akkor rossz a cím.

– Miért?

– Mert valami cég próbálja kiűzni az összes tulajdonost és bérlőt.

– Próbálja?

– Már kiküldték a leveleket, de a harcnak még nincs vége. Még csak most kezdődik.

– És az mit jelent?

Alina gyanakodva nézett rá.

– Miért kérdez ennyit? Maga riporter?

Tetszett neki a gondolat. Elmondani a történetét a sajtónak! Miért nem gondolt erre már régen?

– Nem vagyok riporter.

– Akkor mi ez a sok kérdés a házról?

– Én vagyok az új tulajdonos.

Tessék? Alina elképedve bámult rá. Úgy tűnt, a férfi élvezi, hogy meglepte.

De ez még egyszer nem fordul elő.

Tényleg ekkora meglepetés volt ez neki?

Graham valójában arra számított, hogy a lány felismeri. Talán túlságosan is ügyesen került a sajtót, amióta vezérigazgató lett. Az apjával ellentétben ő soha nem akart a nyilvánosság előtt élni. Az apja viszont csak akkor volt boldog, ha a cége volt az első az üzleti világban, a fia az osztályelső, a családja pedig a címlapokon szerepelt. A második hely sosem volt elég jó neki.

– Maga nem lehet Graham Toliver – mondta Alina. – Ő sokkal idősebb. Láttam a fényképeket.

– Az az apám volt, Graham Toliver II. Én Graham Toliver III vagyok. Leülne talán, hogy beszélgethessünk?

Alina megrázta a fejét.

– Dolgoznom kell.

– Nem maradok sokáig. Szeretnék ajánlatot tenni.

A lány már nyitotta a száját, hogy visszautasítsa, de aztán összepréselte az ajkát, mintha gondolkodna rajta.

– Figyelek.

– Alina. – Egy pincérnő lépett oda hozzá, mielőtt Graham válaszolhatott volna. – Tudnál vállalni egy plusz műszakot kedd délután? Most érkezett egy nagy foglalás, jól jönne egy kis segítség.

– Nem tudok, a házban dolgozom.

– Kérlek, Alina – mondta a nő, akinek a névtábláján „Sally” állt. – Tudod, hogy ezek a nagy csoportok mennyi borralalót adnak. Az neked is segítene, ha az az idióta kidobna a lakásodból.

Alina elpirult.

– Hadd gondolkozzak rajta. Felhívhatlak?

– Beírlak. Ha nem jön össze, holnap szólj.

Graham nyelt egyet. Alina úgy viselkedik, mintha a házban mindenkit a sivatagba akarna küldeni! Pedig tisztességes ajánlatot tett nekik, és meg is emelte, ha hamarabb kiköltöznek!

Alina visszafordult hozzá.

– Dolgoznom kell.

– Azért kerestem fel, hogy megegyezzünk.

A lány megrázta a fejét.

– Csak az idejét vesztegeti.

– Tudok várni, amíg újra szünetet tart. – Elég sok megbeszélése van délelőtt, de ez fontosabb.

– A következő négy órában nem lesz szünetem. A műszakom még csak most kezdődött. És nem hagyhatom itt ülni egész nap.

– Akkor vacsorázzon velem. – A szavak előbb jöttek ki a száján, mint hogy gondolkodott volna.

Alina tágra nyílt szemmel nézett rá.

– Nem.

– Várjon csak, ez nem randevú akar lenni. Én üzleti vacsorára gondoltam.

Alina megrázta a fejét.

– Nem hiszem, hogy jó ötlet.

Graham nem volt hajlandó feladni.

– Azt hittem, beszélni akar azzal az emberrel, aki megvette a házat.

– Akarok is.

– Jó. – A férfi elégedetten mosolygott. – Hétkor küldök magáért egy kocsit. – Felállt.

– Mi? Ne.

– Szóval harc nélkül feladja?

– Természetesen nem.

– Akkor meggyőzhetne róla, miért maradjon minden a régiben.

Alina habozott.

– Rendben.

Mielőtt a férfi elment, telefonszámot cseréltek.

Az utcára kilépve Graham végigsimított az arcán. Nem igazán volt kedve meghallgatni a lány

szentimentális érveit, hogy miért nem kellene lebontani az épületet. Személyesen még nem folytatott ilyen beszélgetést, de jelen volt, amikor az apja igen. Az apjának sosem volt sok türelme: beszélgetőpartnereit az első mondat után félbeszakította és leteremtette.

De ő nem az apja. Néha mégis csak éreztetni kell az emberekkel, hogy komolyan veszik őket. Tartja a szavát, és meghallgatja Alinát. Ami persze nem jelenti azt, hogy meggondolja magát.

3. FEJEZET

Mi a fenéért mondott igent?

A nap hátralévő részében Alina csak a közelgő rande... ööö, üzleti vacsorára tudott gondolni Graham Toliverrel. Összekevert két rendelést, amiért szelíd dorgálást kapott a főnökétől. Otthon üzenet várta az üzenetrögzítőjén: szívárog Grace Taylor konyhai mosogatója.

Miközben intézkedett, azon gondolkodott, mit vegyen fel a vacsorához, aztán visszaroht a lakásába, és SMS-ben megkérdezte a barátnőjét, Meget, hogy ő mit javasol.

Meg azonnal megjelent az ajtóban.

– Nem hiszem el, hogy elmész vele randizni.

– Ez nem randi. Tisztán üzleti találkozó.

Alina nem akarta bevallani magának, hogy a szíve hevesen ver a gondolattól, hogy szemben ül Graham Toliverrel, és igézö szemébe néz.

– Szóval, mit vegyek fel? – Egy farmert és egy piros pulóvert tartott a kezében. – Ehhez mit szólsz?

Meg felvonta a szemöldökét.

– Mit is mondtál, hova akar vinni?

– A mobilomban van. Név nélkül, csak a cím.

Meg beírta a címet a telefonjába.

– Ez nem étterem, hanem irodaház. És nem is akármilyen irodaház: a híres Diamond Building. Akkor tiszta sor. – Elvette Alinától a ruhákat. – Ezt nem veheted fel, ha le akarod nyűgözni a palit.

– Nem akarom.

– De, akarod.

– Miért akarnám lenyűgözni azt az embert, aki elveszi az otthonunkat?

– Most figyelj rám, Alina. Szükséged van erre a pasasra. Ő az egyetlen, aki megakadályozhatja, hogy lebontsák a házat.

– Jó, akkor szerinted mit vegyek fel?

– Hadd nézzem...

Meg átkutatta a ruhatárát, és Alina már megbánta, hogy tanácsot kért tőle.

Alina pontosan hétre készen állt.

Fekete limuzin hajtott a Stirling-épület elé. A sofőr kiszállt, és kinyitotta neki az ajtót. Amikor Graham azt mondta, küld érte kocsit, taxira gondolt, nem ilyenre. Idegesen beszállt, és végigsimított a puha bőrülésen. Ilyen luxus mellett nem csoda, ha Mr. Toliver nem érti, másoknak miért jelent olyan sokat egy régi épület.

Lenézett magára, az elegáns fekete ruhára, amit nem akart felvenni. Most már hálás volt Megnek a kitarásáért. Ha azt akarja, hogy Mr. Toliver komolyan vegye, a farmer és a kényelmes pulóver nem lett volna megfelelő választás.

– Elnézést...

– Igen, hölgyem?

– Rendszeresen vezet Mr. Tolivernek?

– Igen, hölgyem. Öt perc múlva ott vagyunk.

– Köszönöm. De azt akartam kérdezni, hogy... milyen Mr. Toliver?

– Mr. Toliver a legjobb főnököm, aki valaha volt.

Ez nagyon meglepte a lányt. Persze számított rá, hogy a sofőr jót fog mondani róla, na de azt, hogy ő a legjobb...

Talán nem ismeri eléggé.

– Mióta dolgozik neki?

– Tizenegy éve dolgozom neki és a családjának. Mindig sofőr voltam. Toliverék rendszeresen hívtak, aztán végül felvettek állandóra. Mr. Graham jó ember. Ha tisztességesen viselkedik vele az ember, ő is tisztességesen viselkedik az emberrel.

Alinának elakadt a szava. Nagyon szeretne volna kellemetlennek találni Mr. Tolivert, elvégre épp azon volt, hogy kidobja a lakásából. És ez a férfi képes az egekig magasztalni!

A limuzin leparkolt a Diamond Building előtt. Alina kiszállt, és megállt a járdán. Hátrahajtott fejjel nézett fel az épületre. A felső emeletek elvesztek a sötét éjszakai égboltban. És ez mind azé az emberé? Húha!

Az egyenruhás biztonsági őr megmutatta neki az utat a lifthez, amely felviszi a legfelső emeletre. Hazudott volna, ha azt mondja, nem izgatott. A sofőrös autótól kezdve az impozáns cégépületig nem volt semmi olyan aznap este, ami ne győzte volna meg arról, hogy ennek a férfinak hihetetlen hatalma van. Mindazonáltal ez nem akadályozza meg abban, hogy megmondja neki a magáét.

Diszkrét csengőszó hallatszott, a liftajtó elcsúszott, felfedve az impozáns, fehér, kristálycsillárral díszített előcsarnokot.

Alina az egyetlen látható ajtó felé sétált. Mögötte hosszú folyosó vezetett egy nagy terembe. A falak feketék voltak, a padló pedig mintha fehér márványból lett volna. Egy hosszú asztaltól eltekintve a szoba üres volt. Hol van Mr. Toliver?

– Hát eljött.

A férfi hangjára a lány megfordult. Graham Toliver még mindig a sötétszürke öltönyt és a kék inget viselte, és úgy nézett ki, mintha egy divatlapból lépett volna ki. Egy másodperc töredékére elképzelte, milyen lenne valóban randevúzni ezzel a férfival, és a szíve gyorsabban vert. Biztosan nagyon boldoggá teszi a partnereit... de ő nem lesz az.

– Természetesen eljöttem. Vannak dolgok, amiket meg kell beszélünk.

A férfi közelebb lépett. A szemei sötétek voltak, és nehéz volt olvasni belőlük.

– Igen, valóban meg kell. Erre jöjjön, kérem.

Alina szeretne volna megkérdezni, hová mennek, de ellenállt a kísértésnek. Bizonyára a hatalmas, ultramodern irodájába vezet, ahol majd elmagyarázza neki, miért megváltoztathatatlanok a tervei.

– Jöjjön be.

– Hol vagyunk? – kérdezte Alina meglepetten körülnézve.

– Egy konferenciateremben. A falak mozgathatók. Ma estére lekicsinyítettem a szobát. Remélem, elégedett vele.

– Nagyon szép. – A padlótól a mennyezetig érő ablakok felkeltették az érdeklődését. Egész Manhattanre ráláttak, amelynek fényei csillogtak a sötétben. – Hogy tud itt dolgozni? Én egész idő alatt kibámulnék az ablakon.

A férfi melléje lépett, a közelségétől felgyorsult Alina pulzusa.

– A kilátás tényleg csodálatos. – A hangja mélyen és telten szólt, ami borzongást keltett a lány testében.

– Kár, hogy nem látni a karácsonyfát a Times Square-en.

– Az nem érdekel. De ha jól értem, maga szereti az ilyesmit.

– A karácsonyi hangulatot? Hát nem szereti mindenki?

– Nem.

Alinának eszébe jutott a kávézóban folytatott beszélgetésük.

– Ja, igen. Utálja a karácsonyt.

– Az túlzás, de meg tudnék lenni nélküle. – Megköszöri a torkát. – De nem ezért van itt.

Alina sajnálta, hogy a férfi egyáltalán nincs karácsonyi hangulatban. Mi történt, hogy elvesztette a karácsony örömét? Akaratlanul is elképzelte kisfiúként. Nem tudta elhinni, hogy egy ilyen gazdag családból származó gyerek nem talált ajándékot a fa alatt karácsony reggelén. Ennél többnek kellett lennie. De ellenállt a kísértésnek, hogy rákérdezzen.

A szoba egyáltalán nem volt feldíszítve. Nem volt fa, se tündérfények. Hidegnek és sterilnek tűnt.

Csak most hallotta meg a halk zenét. Fülelt, arra számítva, hogy valami karácsonyi hangot hall. De ez nagyzenekar volt. Szép, de nem az, amit most magának választana.

Graham egy kis asztalhoz ment, Alina pedig követte. Két puha párnákkal borított szék állt az asztal két végén. Az asztalon fehér gyertya égett, és drága porcelánnal volt terítve két személyre. Privát vacsora két személyre?

Alina szíve hevesebben vert. Így néz ki Mr. Toliver üzleti találkozója? Nem tudta elképzelni, hogy ilyen környezetben tárgyal – akkor vele miért tesz ki így magáért?

Hirtelen arra gondolt, hogy talán a férfi érdeklődik iránta. És ugyanilyen gyorsan el is vetette az ostoba gondolatot. Miért is érdekelné? Le akarja rombolni a házát, és ő az útjában áll.

Talán abban reménykedik, hogy egy kis gyertyafény és egy jó vacsora majd megpuhítja?

– Mr. Toliver...

– Kérem, szólítson Grahamnek.

– Rendben, Graham. Azt hittem, üzletről akar beszélni.

– Gondoltam, vacsora közben beszélhetünk.

– Mr., ööö, Graham, az nem fog sokáig tartani.

– Akkor kezdjünk el enni – mondta a férfi, és jelzett a pincérnek a szoba másik oldalán. – Foglaljon helyet. – Kihúzott neki egy széket.

– Köszönöm. – Miközben a férfi várta, hogy megigazítsa a széket, a lány azt mondta: – Egyedül is megy.

A férfi egy pillanatig élesen vizsgálta.

– Nem vártam, hogy megkönnyíti a dolgomat, de muszáj egész este ellenségként viselkednünk? Még nem is ismer.

Ez igaz. Semmit sem tud róla – azon kívül, amit az interneten kikutatott. Még egy friss fényképet sem talált, csak egy egyetemi fotót, hosszú hajjal és szakállal. Most a sűrű, sötét haj oldalt rövidre volt vágva, fent kicsit hosszabbra hagyva, napbarnított arca pedig simára volt borotválva.

Most először döbönt rá, mennyire védekezővé vált.

Az exé csúnyán elbánt vele. Most kétszeresen is óvatos volt. Nehéz olyan embereket találni, akikre támaszkodhat, akikben megbízhat. És ebben az egymillió dolláros mosolyú Mr. Dizájneröltönyben aztán tényleg nem bízik.

Graham leült vele szemben. Alina alaposan szemügyre vette markáns állát, egyenes orrát és azokat a nagyon figyelmes szemeket, és azon tűnődött, vajon a férfi is ugyanígy figyel-e őt. Amikor Graham elmosolyodott, bizsergett a hasa. Épp időben állította meg magát, hogy ne mosolyogjon vissza.

– Szóval, miért kell ott építkezni, ahol a Stirling van?

– Egyenesen a lényegre tér, ugye? – A férfi úgy nézett rá, mintha nem igazán tudná, mit kezdjen vele.

– Nincs vesztegetni való időm.

– Ez közös bennünk.

– Kétlem, hogy bármi közös lenne bennünk.

Feszült csend következett a szavai után. Aztán a férfi bólintott.

– Ha azt hiszi, hogy meggondolom magam, mert találkoztunk, akkor téved.

A lány válasz nélkül hagyta a mondatát.

– Miért kell lebontani a Stirlinget? – kérdezte újra.

A férfi hátradőlt a székében, és keresztbe fonta a karját.

– Nem mintha magyarázattal tartoznék, de a cégem már birtokolja a szomszédos ingatlanok egy részét. Arról van szó, hogy egy vagyontárgy teljes értékét realizáljuk.

Ebben a pillanatban a pincér visszatért, és egy kristálytálat tett fel, amelyben fél tucat garnélarák trónolt finoman reszelt jégen, egy szelet citrommal és koktélmártással. Alina csak most vette észre, hogy reggel óta nem evett semmit.

És ekkor a gyomra hangosan korgott. Zavartan elpirult, és habozott, hogy kiszolgálja-e magát, pedig összefutott a nyál a szájában az étel látványától.